ק: שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

כמי שסידרו הקוף. הא דאמרינן בסוף לולב וערבה (סוכה דף נ.) דלא היה ממלא במקודשת משום פסול ליה ולא אמרינן דעשה כמי שמלאהו הקוף שאני התם דלא בעי כהן בנגדי כהונה במילוי: מ) **שני** ימים טובים של ראש השנה קודם לשבת נאפה ברביעי ונאכל לשבת שניה לאחד עשר. ואי קשיא שנים עשר ניגהו דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת כנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס וגרסה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש (ר"ה דף ג.) יום שני עיקר ומינין מיניה יוה"כ ויאסר אחר השבת ודנוהגין אותו היום קודש חומרא בעלמא דלא לאזלוה ביה לשנה הבאה ואם קודש מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא ומחכינן דהוא ערב שבת חול אע"פ שבכר אפו לחם הפנים מערב יו"ט אחרין ועושין אחרים לקייס לחם חוס כמו שנוכל יותר ולאשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הרחוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חוס ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מז:) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע מלות ומודה ששחטה על שמונים מלות ומיהו קשה היכי מייל יום הכפורים באחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שנייה בפ"ג דערכין (דף מ:) וקתני ריש אין פוחתין מ) משמה חדשים המעובדין בשנה ולא גרסה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: **ואינו** דוחה את יום צום. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשתי הלחם לאמן דאמר מדאורייתא לזרכי שבת נעשין ביו"ט כ) דהכא קתני ואפילו ביו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מא"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום צום (משמע) [משום] דלא שייך יום צום גבי שתי הלחם ובאמת מחקו למילתא דרשב"ג מיתניא בתר הגך תרתי בני דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום צום משום לחם הפנים: **הדרן עלך שתי הלחם**

המנחות והנסכים שנטמאו. בגמרא פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן לגומון מיירי אבל קדש מומן להקדישן נפדין כדמניא בתוספתא ובפרק בתרא דתמורה (דף נג.) דתני לוי הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי בתתניתיה אפילו מיה ואפילו עופות: **וכלי** שרת. לרבי נחמיה דאמר פרק הנזקין (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מכניסין לדי מעילה הוא עצמו לא כל שכן ניחא דאין לחם פדיון ואשכחן לרבנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וכגמרא משמע נמי דהוי דרבנן בעלמא דמפרש כלי שרת ולבונה משום דלא שכיחי: אע"ג

מתניתא אהדדי ומרלינהו הכי, קסבר תנא דאמרינן הכי, אמר לילה לא הוי חסרון זמן דאחיל ושיהה דאייה לקדש בכלי שרת שחרית הלכך כלי שרת מקדשין הקומץ בלילה (יומא כט.) . הא ימים מחוסרין זמן. דבר שאין זמנו הכי עד מחר ומחר הוי מחוסר זמן ויש שלם הוי חסרון זמן דאע"ג זה שאינו זמנו לקדש עד יום הבאה (שם). לילה אין מחוסר זמן. אין חסרון זמן כמי שהגיע לילי להקריב קרבנותיו מחר, הלכך מחרא הוא הקרבן אלא שהלילה מעכבו מלהביאו (חגיגה ט.). מר דאמ משמיה דקדש

כי מטי ליליא דאי שימשי ליקדוש וליפסול דהא לא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת כנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס וגרסה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש חומרא בעלמא דלא לאזלוה ביה לשנה הבאה ואם קודש מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא ומחכינן דהוא ערב שבת חול אע"פ שבכר אפו לחם הפנים מערב יו"ט אחרין ועושין אחרים לקייס לחם חוס כמו שנוכל יותר ולאשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הרחוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חוס ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מז:) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע מלות ומודה ששחטה על שמונים מלות ומיהו קשה היכי מייל יום הכפורים באחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שנייה בפ"ג דערכין (דף מ:) וקתני ריש אין פוחתין מ) משמה חדשים המעובדין בשנה ולא גרסה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: **ואינו** דוחה את יום צום. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשתי הלחם לאמן דאמר מדאורייתא לזרכי שבת נעשין ביו"ט כ) דהכא קתני ואפילו ביו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מא"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום צום (משמע) [משום] דלא שייך יום צום גבי שתי הלחם ובאמת מחקו למילתא דרשב"ג מיתניא בתר הגך תרתי בני דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום צום משום לחם הפנים: **הדרן עלך שתי הלחם**

המנחות והנסכים שנטמאו. בגמרא פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן לגומון מיירי אבל קדש מומן להקדישן נפדין כדמניא בתוספתא ובפרק בתרא דתמורה (דף נג.) דתני לוי הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי בתתניתיה אפילו מיה ואפילו עופות: **וכלי** שרת. לרבי נחמיה דאמר פרק הנזקין (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מכניסין לדי מעילה הוא עצמו לא כל שכן ניחא דאין לחם פדיון ואשכחן לרבנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וכגמרא משמע נמי דהוי דרבנן בעלמא דמפרש כלי שרת ולבונה משום דלא שכיחי: אע"ג

כי מטי ליליא דאי שימשי ליקדוש וליפסול אמר [מ] רבא בשקדם וסילק מר זוטרא ואיתימא רב אשי אמר אפילו תימא בשלא קדם וסילק כיון דסידרו שלא כמצותו נעשה כמי שסדרו הקוף: **מתני'** שתי הלחם [נ] נאכלות [נ] אין פחות משנים ולא יותר על שלשה [נ] כיצד נאפות מערב יו"ט נאכלות ביו"ט לשנים חל יום טוב להיות אחר השבת נאכלות לשלשה [נ] לחם [נ] הפנים [נ] נאכל [נ] אין פחות מתשעה ולא יותר על אחד עשר כיצד נאפה מערב שבת ונאכל בשבת לתשעה חל יו"ט להיות ערב שבת נאכל לעשרה שני ימים [נ] [טובים] של ראש השנה נאכל לאחד עשר [נ] ואינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום: **גמ'** [נ] אמר רבינא לדברי [נ] האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט לא תימא מדאורייתא מיחזא חזו ורבנן הוא דגזרו [נ] שלא ישהא אלא מדאורייתא נמי לא חזו דהא שתי הלחם דחובת היום הוא וליכא למימר שמא ישהא וקתני אינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט:

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות [נ] והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי יש להם פדיון [נ] העופות והעצים והלבונה בכלי אין להם פדיון [נ] העופות והעצים והלבונה וכלי שרת [נ] משנטמאו אין להן פדיון שלא נאמר [נ] פדיון אלא בבהמה: **גמ'** אמר שמואל ואפילו הן טהורין נפדין מאי טעמא כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים נינהו וקדושת דמים נפדין והא נטמאו תנן הוא הדין דאע"ג דלא נטמאו ואיידי דקא בעי מיתנא סיפא משקידשו בכלי אין להן פדיון [נ] דאפילו נטמאו נמי לא תנא נמי רישא שנטמאו [מ] עד שלא קדשו בכלי [נ] פשיטא קדושת הגוף נינהו איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובעל מום איקרי טמא טמא נמי כבעל מום דמי [מ] ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום מיפריק הני נמי ליפרוק קמשמע לן דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום דמכלי

עין משפט נר מצוה

נב א מי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הל"ט:
נג ב ג מי' שם פ"ה הל' י:
נד ד מי' פ"ח מהל' מנעה הל"ח והל' י:
א ה מי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הל"ה ופ"ג מהל' פסולי המקדש הל"ח:
ב ו מי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הל"ד ועיין בס"ק (ופ"ה מהל' ערכין הלכה ט):

רבינו גרשום

השבת מחוסרין זמן הן שאין השלחן מקדש באותן הימים בכלל אפי' לאיפסולי דכל מוקדם מחוסר זמן הוא: וכיון דאמרת דלילה אין מחוסר זמן הוא: כי מטי יומא דבי שמשי קמא הואיל ומחר בשבת בשש שעות ולמעלה בזמן סדור מתקדש הלחם ליקדש נמי מאורתא לאיפסולי דהא ליליא שסידרו ויומא חד יומא הוא: אמר רבא בשקדם בין השמשות וסילקו עד למחר כדי שלא יקרשו ליפסל: אפי' חימא בשלא קדם. הואיל ותחלת סידורו מעיקרא שלא כמצותו היה וכד מתנה ועומד נעשה כמי שסידרו הקוף ולא הוי כלום אותו סדור והשיב כמה דלא הוי מסודר מעיקרא אלא השתא בשבת בזמנו הילכך לא מקדיש ליה בי שמשי למיפסליה אבל גבי מנחה שקמצה בלילה דקסבר דיום הוא לא אמרינן נעשה כמי שקמצה הקוף אלא מקדשה ליפסל: ואינו דוחה אפיתן את יום צום הכפורים דחסור בשבת: שמא [שהה] כל נדרים של כל השנה עד יו"ט ולא היו מספיקין הכהנים להקריבן ולאוכלן ונמצאו קדשים באין לבית הספל. ועוד כיון דלא הקריבו ועבר עליהן רגל וקאי בבל תאחר: וליכא למימר שמא ישהה לרגל. דהא אינן קרבין אלא בעצרת וקתני אין אפיתן דוחין יו"ט כ"ש נדרים ונדבות:

הדרן עלך שתי הלחם
המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו
בכלי שרת יש להן פדיון. רכיון דלא קדשו בכלי לית כהו קדושת הגוף אלא קדושת דמים דלא נפקי לחולין אלא בפדיה: העופות והעצים והלבונה יכלי שרת אע"ג דנטמאו לית להו פדייה דקלישה שומאה (בהו) וכטהורין דמו כדמפרש בגמרא. דלא נאמר פדיון אלא בבהמה: אמר שמואל מתני' דקתני שנטמאו לאו דווקא אפי' הן טהורין נפדין: דהתם כי נטמו נמי אין להן פדיון: קמ"ל. דהאי

שיטה מקובצת

מ) אמר רבינא בשקדם: נ) נאכלות לא פחות: נ) נאכל. לא פחות: נ) שמא ישהה נדרים ונדבות של כל השנה עד יו"ט ולא היו מספיקין הכהנים להקריבן ולאוכלן ונמצאו קדשים באין לבית הספל ועוד כיון שלא הקריבן ועבר עליהן הרגל קאי בבל תאחר: הרגמ"ה: פ) חיבה משנטמאו נמחק: נ) פדיון. ס"א אינו: נ) פדיון דהתם אפי' נטמאו: מ) שנטמאו משקידשו בכלי אין להם פדיון וחיבות עד שלא קדשו נמחק: מ) דכי דאע"ג: נ) בליל שבת שניה בליונה: מ) נאפה ברביעי: יב) ומפתין מלאכתו: יג) וליכא למימר: יד) העופות:

מסורת הש"ס

מ) ערכין ח: פסחים מז., כ) [ערכין ח. פסחים מז. ע"ש], ג) ני' ל"ק, ד) [בגליון כ: תוספ' רב הגאון], ה) ני' ל"ק ל"ל משקדשו בכלי אין להם פדיון קשיא מי' ע' תו"ש. ו) בגליל שני משום סידור לילה ולשחרית נפסל בלינה שהרי שימה שם שנעבר כו' כל"ל. ל"ק. ז) ל"ל בהדיא. ל"ק. ח) ל"ל ולינה לגומור. ל"ק. ט) עיין רש"ש. י) מתרגמה מרשים כל"ל. ל"ק. כ) ל"ל ובכל קמני מ'. ל"ק.

הגהות הב"ח

(א) בכשבנה לחם הפנים אין נאכל פחות: (ב) נב' עד שלא קדשו בכלי הא נמי פסיעה: (ג) רש"י ד"ה שלא יפסל: (ד) ד"ה ואפי' הן טהורין:

מוסף רש"י

המשמן משמנת קודם כל המסיך את הגליו טעון טבילה. נקבים הנבילים, ולשון מיסך מתי אלון המיסך על המקרן (נדר דף נד.) לפי שהמרך לקבים נמלים סורע על כרכי מכסה אם עטפו ואת הגליו, וכן בשאול כתיב (שמואל ב, כב) ושם מערה ויצא שאול להסך את רגליו קידרש ידים ורגלים. מן הסיור (שם). לא זו בלבד. לא זכה לבני שמשון בגילה אמנו יברך אלא אף מליקת העוף וקמיצת המנחה בלילה תשרוף. דנמרי לה מסחיטה, דמליקת העוף וקמיצת מנחה כתקום שמש. דאמרים הם ריחא כם . הוא תני לה והוא אמר לה. הוא תני לה להא מתניתא והיא אמר לה אי מיתלי מדעתא כלי שרת מקדשין שלא בזמנן. ויקומץ שעון מתן כלי יכלו אחרים הקומץ כלי לשם קומץ אינו מחר לחיות עיבל כתנתה שלא נקמלה. ועל כרחים מאחר שזה קרי קומץ אינו אינו הוי שריים כל הקרב ביום. כגון המנחות והלבונה והדם והקטורת קדיש. בכלי שרת ביום ויקרב קדשת הגוף בלילה. כגון מנחת נסכים דאמר מר (מנחות מד:) ומנחתם ונסיכם אפילו בלילה קדוש בלילה. קדוש בכלי שרת קדושת הגוף אם נתנו בהן בלילה בלילה לא. אינו קדוש ליקרב. לחיות כשר ליקרב, אבל קדוש לחיות מוכשר בלילה קדושה ליפסל בטבול יום ומתוכר בפרים אם נגע בו, ובילגה אם יגע, ובלינה אם לן, חוץ גם היא נפסלת בלינה דקרי"ל בזבחים (דף פז.) שחוד הבשר עושה לינה. ונפסלת קמילת לילה שאינה מחוסרת שוד לעבלה (יומא כט.). ליקדוש ולהפסל. כיון דכלי שרת מקדשין אלא בזמנו ליפסל, ויקדש הבלון את הלחם מאחר בשבת ליפסל בסידור אלא בזמנו (שם). ואבוה דר' אבין. דמחתי ליה מיניה לאי שמעתתא דאמרולי אמר דנמת דליחזוהב. אלא מתניתא תנא ודגרים אנו לישב דלא ליקבו

מוסף רש"י

המשמן משמנת קודם כל המסיך את הגליו טעון טבילה. נקבים הנבילים, ולשון מיסך מתי אלון המיסך על המקרן (נדר דף נד.) לפי שהמרך לקבים נמלים סורע על כרכי מכסה אם עטפו ואת הגליו, וכן בשאול כתיב (שמואל ב, כב) ושם מערה ויצא שאול להסך את רגליו קידרש ידים ורגלים. מן הסיור (שם). לא זו בלבד. לא זכה לבני שמשון בגילה אמנו יברך אלא אף מליקת העוף וקמיצת המנחה בלילה תשרוף. דנמרי לה מסחיטה, דמליקת העוף וקמיצת מנחה כתקום שמש. דאמרים הם ריחא כם . הוא תני לה והוא אמר לה. הוא תני לה להא מתניתא והיא אמר לה אי מיתלי מדעתא כלי שרת מקדשין שלא בזמנן. ויקומץ שעון מתן כלי יכלו אחרים הקומץ כלי לשם קומץ אינו מחר לחיות עיבל כתנתה שלא נקמלה. ועל כרחים מאחר שזה קרי קומץ אינו הוי שריים כל הקרב ביום. כגון המנחות והלבונה והדם והקטורת קדיש. בכלי שרת ביום ויקרב קדשת הגוף בלילה. כגון מנחת נסכים דאמר מר (מנחות מד:) ומנחתם ונסיכם אפילו בלילה קדוש בלילה. קדוש בכלי שרת קדושת הגוף אם נתנו בהן בלילה בלילה לא. אינו קדוש ליקרב. לחיות כשר ליקרב, אבל קדוש לחיות מוכשר בלילה קדושה ליפסל בטבול יום ומתוכר בפרים אם נגע בו, ובילגה אם יגע, ובלינה אם לן, חוץ גם היא נפסלת בלינה דקרי"ל בזבחים (דף פז.) שחוד הבשר עושה לינה. ונפסלת קמילת לילה שאינה מחוסרת שוד לעבלה (יומא כט.). ליקדוש ולהפסל. כיון דכלי שרת מקדשין אלא בזמנו ליפסל, ויקדש הבלון את הלחם מאחר בשבת ליפסל בסידור אלא בזמנו (שם). ואבוה דר' אבין. דמחתי ליה מיניה לאי שמעתתא דאמרולי אמר דנמת דליחזוהב. אלא מתניתא תנא ודגרים אנו לישב דלא ליקבו

כי מטי ליליא דאי שימשי ליקדוש וליפסול דהא לא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת כנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס וגרסה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש חומרא בעלמא דלא לאזלוה ביה לשנה הבאה ואם קודש מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא ומחכינן דהוא ערב שבת חול אע"פ שבכר אפו לחם הפנים מערב יו"ט אחרין ועושין אחרים לקייס לחם חוס כמו שנוכל יותר ולאשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הרחוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חוס ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מז:) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע מלות ומודה ששחטה על שמונים מלות ומיהו קשה היכי מייל יום הכפורים באחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שנייה בפ"ג דערכין (דף מ:) וקתני ריש אין פוחתין מ) משמה חדשים המעובדין בשנה ולא גרסה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: **ואינו** דוחה את יום צום. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשתי הלחם לאמן דאמר מדאורייתא לזרכי שבת נעשין ביו"ט כ) דהכא קתני ואפילו ביו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מא"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום צום (משמע) [משום] דלא שייך יום צום גבי שתי הלחם ובאמת מחקו למילתא דרשב"ג מיתניא בתר הגך תרתי בני דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום צום משום לחם הפנים: **הדרן עלך שתי הלחם**

המנחות והנסכים שנטמאו. בגמרא פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן לגומון מיירי אבל קדש מומן להקדישן נפדין כדמניא בתוספתא ובפרק בתרא דתמורה (דף נג.) דתני לוי הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי בתתניתיה אפילו מיה ואפילו עופות: **וכלי** שרת. לרבי נחמיה דאמר פרק הנזקין (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מכניסין לדי מעילה הוא עצמו לא כל שכן ניחא דאין לחם פדיון ואשכחן לרבנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וכגמרא משמע נמי דהוי דרבנן בעלמא דמפרש כלי שרת ולבונה משום דלא שכיחי: אע"ג

כי מטי ליליא דאי שימשי ליקדוש וליפסול דהא לא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת כנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס וגרסה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש חומרא בעלמא דלא לאזלוה ביה לשנה הבאה ואם קודש מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא ומחכינן דהוא ערב שבת חול אע"פ שבכר אפו לחם הפנים מערב יו"ט אחרין ועושין אחרים לקייס לחם חוס כמו שנוכל יותר ולאשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הרחוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חוס ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מז:) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע מלות ומודה ששחטה על שמונים מלות ומיהו קשה היכי מייל יום הכפורים באחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שנייה בפ"ג דערכין (דף מ:) וקתני ריש אין פוחתין מ) משמה חדשים המעובדין בשנה ולא גרסה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: **ואינו** דוחה את יום צום. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשתי הלחם לאמן דאמר מדאורייתא לזרכי שבת נעשין ביו"ט כ) דהכא קתני ואפילו ביו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מא"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום צום (משמע) [משום] דלא שייך יום צום גבי שתי הלחם ובאמת מחקו למילתא דרשב"ג מיתניא בתר הגך תרתי בני דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום צום משום לחם הפנים: **הדרן עלך שתי הלחם**

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com